

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobců: **a) J. P.** a **b) R. P.**, zastoupeni JUDr. Klárou Kořínkovou, Ph.D., advokátkou se sídlem Fügnerovo náměstí 1808/3, Praha 2, proti žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**, se sídlem Velká Hradební 3118/48, Ústí nad Labem, za účasti: **Město Žatec**, se sídlem Nám. Svobody 1, Žatec, zastoupené JUDr. Tomášem Těmínem, Ph.D., advokátem se sídlem Karlovo náměstí 559/28, Praha 2, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 4. 2022, č. j. KUUK/052815/2022, o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 26. 7. 2023, č. j. 16 A 12/2022 - 52,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Městský úřad Žatec, stavební úřad (dále jen „prvostupňový správní orgán“) usnesením ze dne 13. 5. 2021, č. j. MUZA 20305/2021, (dále jen „rozhodnutí

prvostupňového správního orgánu“) zastavil podle § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu řízení o žádosti žalobců o vydání předběžného opatření, jímž měla být „*stavebníkovi uložena povinnost zdržet se provedení prací v souvislosti se zahájením realizace stavby, Obnova H. Ž. (1. etapa), Ž., H. ‘ na pozemcích st. p. X, p. č. XA, p. č. XB a p. č. XC v k. ú. Ž., za použití stavební techniky způsobující otřesy půdy, potažmo destruktivní účinky na nemovitosti na pozemku st. p. Y k. ú. Ž.*“. Proti rozhodnutí prvostupňového správního orgánu podali žalobci odvolání, které žalovaný v záhlaví specifikovaným rozhodnutím podle § 90 odst. 5 správního řádu zamítl a rozhodnutí prvostupňového správního orgánu potvrdil.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného se žalobci bránili žalobou ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem (dále jen „krajský soud“), který ji napadeným rozsudkem zamítl.

[3] Žalobci jsou vlastníky pozemku st. p. č. Y v katastrálním území Ž., a na něm stojící nemovitosti č. p. Z. V žalobě zdůraznili, že prvostupňový správní orgán rozhodnutím ze dne 2. 7. 2020, č. j. MUZA 22475/2020 (dále jen „společné rozhodnutí“) podle § 94p odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon) a § 13a vyhlášky č. 503/2006 Sb., o podrobnější úpravě územního rozhodování, územního opatření a stavebního řádu schválil stavební záměr na stavbu nazvanou „*Obnova H. v Ž. (1. etapa), Ž., H.*“ (dále jen „stavební záměr“). Podle žalobců bylo společné rozhodnutí vydáno v rámci zmatečného a nepřehledného řízení, o jehož zahájení nebyli podle svého tvrzení vyrozuměni, proč neměli prostor k podání námitek. O vydání společného rozhodnutí byli informováni až poté, co jim byl do poštovní schránky vložen leták s oznámením společnosti Gardenline s. r. o. o zahájení stavebních prací.

[4] Krajský soud se nejprve zabýval otázkou vymezení předmětu správního řízení, kterou označil za spornou. Uvedl, že žalobci podali dne 5. 5. 2021 k prvostupňovému správnímu orgánu podání nazvané „*podnět k vydání předběžného opatření*“. Dospěl k závěru, že je na něj nezbytné hledět jako na žádost o vydání předběžného opatření podle § 45 ve spojení s § 61 správního řádu (dále jen „žádost“), a nikoliv jako na podnět podle § 42 správního řádu, jímž by se daná věc měla dostat pouze do sféry pozornosti správního orgánu a iniciovat jeho kontrolní postup. Podle krajského soudu nebyl dán důvod pro to, aby žádost byla současně vyhodnocena jako odvolání proti společnému rozhodnutí; tento význam mu žalobci začali přisuzovat v žalobě. Ohledně hodnocení obsahu žádosti nelze prvostupňovému správnímu orgánu nic vytknout. Správní orgány byly podle krajského soudu povinny zkoumat pouze to, zda byly naplněny podmínky pro vydání předběžného opatření.

[5] Rozhodnutí správních orgánů netrpí ani tvrzenou nepřezkoumatelností, kterou stěžovatelé spatřovali v tom, že se správní orgány nevypořádaly se všemi jejich námitkami. Krajský soud dospěl k závěru, že z odůvodnění jejich rozhodnutí je patrný průběh správního řízení v míře, jež je potřebná pro zasazení rozhodnutí do skutkového a právního kontextu. Odůvodnění rozhodnutí prvostupňového správního orgánu je sice strohé, ale obsahuje klíčové právní úvahy, pro které vyhodnotil podání žalobců jako žádost o vydání předběžného opatření a taktéž, proč jí nelze vyhovět. Přezkum rozhodnutí prvostupňového správního orgánu byl omezen na posouzení, zda byly splněny podmínky pro zastavení řízení o žádosti žalobců. Žalovaný ve svém rozhodnutí vysvětlil, proč považoval postup prvostupňového správního orgánu za souladný se zákonem. Nepřezkoumatelnost jeho

pokračování

rozhodnutí nemůže způsobit ani to, že se žalovaný detailně nezabýval každou dílčí námitkou v rámci jednotlivých odvolacích bodů. Žalobci se mylí, jestliže se domnívají, že na košatá a obsáhlá podání je žalovaný povinen reagovat ještě košatějším rozhodnutím.

[6] Dále krajský soud zkoumal, zda byly naplněny předpoklady pro zastavení řízení o žádosti o vydání předběžného opatření. Zdůraznil podstatu rozhodnutí o jeho nařízení, kterou je dočasně upravit zatímní poměry účastníků řízení tak, aby před vydáním meritorního rozhodnutí podle § 67 odst. 1 správního řádu nedošlo ke změnám, jež by měly vliv na konečné rozhodnutí ve věci. Připomněl taktéž, že předběžné opatření může být nařízeno pouze před skončením řízení, tj. před vydáním rozhodnutí ve věci samé. Jestliže správní orgán nevydá rozhodnutí o nařízení předběžného opatření dříve, než se stane rozhodnutí ve věci samé vykonatelným nebo nabude jiných právních účinků, řízení zahájené z moci úřední zastaví podle § 66 odst. 2 správního řádu, neboť odpadl důvod řízení, a řízení zahájené na žádost zastaví podle § 66 odst. 1 písm. g) téhož zákona, neboť se žádost stala zjevně bezpředmětnou. Podle krajského soudu je přitom nutné za odpadnutí důvodu podle § 66 odst. 2 správního řádu považovat i případy, kdy žádný důvod řízení nikdy neexistoval, resp. za případ, kdy se žádost stala zjevně bezpředmětnou podle § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu, je nutno rozumět i to, kdy byla žádost bezpředmětná vždy.

[7] S ohledem na skutečnost, že společné územní a stavební řízení ve věci stavebního záměru bylo v nyní projednávané věci ukončeno již před podáním žádosti žalobců o vydání předběžného opatření (a jiné stavební řízení ve věci rekonstrukce či obnovy H. v Ž. nebylo v době podání žádosti žalobců zahájeno), se krajský soud ztotožnil se závěry žalovaného, podle nichž neměl prvostupňový správní orgán jinou možnost než řízení o žádosti zastavit.

[8] Námitce, podle které se správní orgány nezabývaly námitkou zákonnosti postupu ve společném územním a stavebním řízení a řádnosti doručení společného rozhodnutí žalobcům (a potažmo otázkou nabytí právní moci tohoto rozhodnutí), krajský soud nepřisvědčil. Správní orgány se mohly zabývat pouze otázkou, zda je vedeno řízení, v rámci kterého by žalobci mohli o vydání předběžného opatření žádat. Správní orgány byly vázány vydaným pravomocným a vykonatelným rozhodnutím, jehož zákonnost by mohly přezkoumat pouze za zákonem stanovených podmínek a zákonem předvídaným způsobem; například v situaci, kdy by byl proti takovému rozhodnutí podán řádný opravný prostředek. Podle krajského soudu se tak v projednávané věci nestalo, ačkoliv se žalobci snaží tento dojem vzbudit.

[9] Vzhledem k uvedenému krajský soud uzavřel, že žalobci podali žádost o vydání předběžného opatření v okamžiku, když již nebylo vedeno správní řízení, v jehož rámci by ji mohli uplatnit. V postupu správních orgánů žádné pochybení neshledal. Závěrem uvedl, kterými tvrzeními žalobců se s ohledem nezabýval a které důkazy pro jejich nadbytečnost neprovedl.

II. Kasační stížnost a další vyjádření

II. A.

Kasační stížnost

[10] Proti napadenému rozsudku podali žalobci (dále jen „stěžovatelé“) včasnou kasační stížnost z důvodů, které podřadili pod § 103 písm. a) a d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[11] Správní orgány i krajský soud se měly podle stěžovatelů zabývat společným rozhodnutím a žádostí v kontextu rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 30. 9. 2021, č. j. 40 A 2/2021 - 75 (dále jen „rozsudek o zrušení OOP“), jímž bylo zrušeno opatření obecné povahy, kterým byla stanovena přechodná úprava silničního provozu na místní komunikaci v prostoru H., vjezdu na H. od okružní křižovatky s ul. Plzeňská (silnice č. I/27), na místní komunikaci v ul. U Oharky a na silnici č. III 22525 v ulici Osvoboditelů a v ul. Chomutovská v Žatci (dále jen „OOP“). Krajský soud se však nezákonnosti postupu správních orgánů v předcházejících řízeních nezabýval a námitky stěžovatelů tak zůstaly nevyřešeny.

[12] Stěžovatelé dále v kasační stížnosti vysvětlili, jak se o vydání společného rozhodnutí dozvěděli. Uvedli taktéž, že již v roce 1999 byly v blízkosti jejich nemovitosti prováděny stavební práce, v důsledku nichž byla poškozena. Popsali průběh souvisejícího sporu a poukázali na znalecký posudek Ing. Jiřího Khola, který se situací v roce 1999 zabýval. Závěry plynoucí z tohoto posudku jsou podle stěžovatelů aplikovatelné i v nyní projednávané věci. Prvostupňový správní orgán mohl a měl o škodách způsobených v minulosti vědět, a zohlednit v rámci řízení, které předcházelo vydání společného rozhodnutí.

[13] Prvostupňový správní orgán měl taktéž reagovat na podněty, které mu stěžovatelé adresovali; například na výzvu k dodržování právních předpisů ze dne 26. 4. 2021, v níž upozornili, že na H. byla v minulosti umístěna dopravní značka B 13 -- zákaz vjezdu vozidel, jejichž okamžitá hmotnost přesahuje 6 tun. Městský úřad Žatec však vydal OOP, kterým došlo k jeho úpravě, resp. přemístění dopravního značení na H. Krajský soud ve věci vydal rozsudek o zrušení OOP. Stěžovatelé rovněž uvedli, že v souvislosti s probíhajícími stavebními pracemi učinili opakovaná trestní oznámení.

[14] Dále se stěžovatelé podle svých tvrzení domáhali prostřednictvím žádosti také zrušení společného rozhodnutí, které nemělo nikdy nabýt právní moci. V této souvislosti odkázali na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2018, č. j. 6 As 357/2017 - 26, kterým se svoje tvrzení snažili podpořit. Nabytím právní moci se však nezabývaly ani správní orgány, ani krajský soud, a to i přes to, že se jednalo o stěžejní otázku. Za chybný označili stěžovatelé i postup Městského úřadu Žatec, který společné územní a stavební řízení vedl jako řízení s velkým počtem účastníků, ačkoliv pro to nebyly dány předpoklady. Stěžovatelé jsou přesvědčeni, že správní orgány se místo posouzení hrozící újmy zaměřily na posouzení formalit, přičemž tento postup aproboval i krajský soud.

[15] Stěžovatelé odkázali rovněž na § 132 odst. 3 písm. c) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon“), podle kterého je ve veřejném zájmu mimo jiné i to, aby stavba neohrožovala stavby sousední. Poukázali na znalecký posudek Ing. Khola a namítali, že prvostupňový správní orgán skutečnosti

pokračování

vyplývající z tohoto znaleckého posudku v řízení, které předcházelo vydání společného rozhodnutí, zcela pominul.

[16] Správní orgány ani krajský soud se nevypořádaly se všemi námitkami, které stěžovatelé v žádosti uvedli. Odvolací námitky proti společnému rozhodnutí zcela pominuly. Odvolání bylo podle nich podáno ve lhůtě jednoho měsíce ode dne, kdy se o vydání společného rozhodnutí dozvěděli. Krajský soud se účelově zaměřil na otázky, jež jsou pro posouzení nezákonnosti vydaných rozhodnutí v kontextu ochrany vlastnického práva stěžovatelů irelevantní. Podle stěžovatelů došlo v projednávané věci taktéž k porušení § 85 správního řádu, podle kterého má včas podané odvolání odkladný účinek, a taktéž k zásahu do vlastnických práv ve smyslu čl. 11 Listiny základních práv a svobod.

[17] Závěrem stěžovatelé upozornili na to, že v řízení před správními orgány i krajským soudem docházelo k průtahům, neboť příslušná rozhodnutí nebyla vydána v zákonem stanovené lhůtě; v této souvislosti poukázali na jejich návrh na zrušení OOP. Jako nepřipustný pak označili postup krajského soudu, který napadený rozsudek vydal více než rok poté, co byla ve věci podána správní žaloba.

II. B.

Vyjádření žalovaného

[18] Žalovaný ve svém vyjádření poukázal na to, že se obsah kasační stížnosti shoduje s obsahem žaloby. Stěžovatelé se závěry napadeného rozsudku nepolemizují a takřka doslovně opakují své výhrady proti rozhodnutím správních orgánů. S ohledem na obsahovou totožnost žalovaný odkázal na své vyjádření k žalobě. Se závěry krajského soudu se ztotožnil a navrhl, aby Nejvyšší správní soudu kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou.

II. C.

Vyjádření osoby zúčastněné na řízení

[19] Podle osoby zúčastněné na řízení stěžovatelé v kasační stížnosti pouze opakovali žalobní námitky, pročež by kasační stížnost měla být odmítnuta pro nepřipustnost. K námitkám se však osoba zúčastněná na řízení vyjádřila i věcně, jejich obsahu ale nepřisvědčila, nebo je označila za námitky, které s nyní projednávanou věcí nesouvisí. Navrhla proto kasační stížnost zamítnout.

II. D.

Další procesní podání

[20] Na vyjádření žalovaného i osoby zúčastněné na řízení reagovali stěžovatelé prostřednictvím dalších podání ze dne 15. 11. 2023 a 16. 11. 2023, na které následně opět navázala osoba zúčastněná na řízení vyjádřením ze dne 6. 12. 2023. Kromě těchto podání zaslala soudu osoba zúčastněná na řízení v průběhu řízení o kasační stížnosti ještě další dvě vyjádření (vyjádření ze dne 19. 8. 2024 a ze dne 11. 11. 2024). Stěžovatelé pak v řízení učinili také dvě vyjádření (vyjádření ze dne 16. 2. 2024 a ze dne 31. 10. 2024). Jak osoba zúčastněná na řízení, tak stěžovatelé ve svých vyjádřeních setrvali na svých tvrzeních.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[21] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích uplatněných důvodů, přičemž též zkoumal, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Ve věci rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z ustanovení § 109 odst. 2 s. ř. s.

[22] Nejvyšší správní soud se nejdříve zabýval otázkou přípustnosti kasační stížnosti.

[23] Při porovnání obsahu kasační stížnosti (konkrétně části nazvané „*IV. Důvody kasační stížnosti -- podrobná argumentace*“) s obsahem žaloby (část „*V. Skutkový stav a průběh dosavadních řízení*“ a části „*VI. Právní argumentace*“) kasační soud zjistil, že se téměř doslovně shodují. Byť je text kasační stížnosti v porovnání s textem žaloby méně obsáhlý, je tomu tak pouze pro to, že stěžovatelé část žalobní argumentace jednoduše nepřevzali. Na některých místech textu kasační stížnosti jsou patrné drobné formulační změny, vynechání či nahrazení některých slov synonymy či užití jiných procesních označení pro účastníky řízení, stěžejní je nicméně skutečnost, že stěžovatelé nepřednesli kasační argumentaci, prostřednictvím níž by se snažili závěry krajského soudu zpochybnit. Námitky obsažené v kasační stížnosti (s výjimkou námitek, které kasační soud podřadil pod § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. a tvrzení, jež se týkaly průtahů), proto Nejvyšší správní soud vyhodnotil jako nepřípustné podle § 104 odst. 4 s. ř. s., protože nesměřují proti argumentům krajského soudu.

[24] Zbývající výtky obsažené v části „*IV. Důvody kasační stížnosti – podrobná argumentace*“, kasační stížnosti se týkaly tvrzených průtahů v řízení. Stěžovatelé konkrétně namítli, že (a) krajský soud vydal rozsudek o zrušení OOP více než měsíc po uplynutí zákonné lhůty a (b) napadený rozsudek více než rok poté, co byla podána správní žaloba.

[25] Nejvyššímu správnímu soudu nezbyvá než připomenout, že předmětem nyní projednávané věci *není* návrh na zrušení OOP; ten byl předmětem řízení vedeném krajským soudem pod sp. zn. 40 A 2/2021. Námitka je tedy podle § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřípustná.

[26] Ani tvrzením, podle kterého došlo k vydání napadeného rozsudku více než rok po podání správní žaloby, se Nejvyšší správní soud nezabýval. Stěžovatelé pouze specifikovali, kdy krajský soud napadený rozsudek vydal. Doplňili, že na krajský soud se obrátili s cílem chránit svá práva, odkázali na čl. 36 odst. 1 a 2 Listiny základních práv a svobod, přičemž uzavřeli, že krajský soud na svou úlohu v systému soudního přezkumu zcela rezignoval. Podle Nejvyššího správního soudu však nelze uvedené vyhodnotit jako námitku podle § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž jako tvrzení stěžovatelů vyjadřující jejich nespokojenost s délkou řízení o žalobě. Toto však není doprovázeno související argumentací, jakým *konkrétním* způsobem se délka řízení měla negativně projevit v jejich právní sféře.

[27] Nejvyšší správní soud podrobil zkoumání i obsah dalších vyjádření, které stěžovatelé ve věci učinili. Kasační soud rozumí tomu, že stěžovatelé subjektivně vnímají svou problematickou situaci v celé její šíři. Pro účely řízení o kasační stížnosti je však nezbytné

pokračování

rozlišovat, jaká argumentace by jim případně byla způsobila přinést kýžený úspěch ve věci a která naopak není touto vlastností nadána, neboť s rozhodovacími důvody, na kterých krajský soud napadený rozsudek založil, nesouvisí.

[28] Převážná část procesních podání stěžovatelů však závěry správních orgánů (aprobované krajským soudem) nereflektuje. Stěžovatelé v nich přednášejí množství informací ohledně škod na nemovitosti, které jim měly vzniknout, odkazují na znalecký posudek Ing. Kohla nebo na rozsudek o zrušení OOP; uvedené však s projednávanou věcí nikterak nesouvisí. S předmětem správního řízení nesouvisí ani další tvrzení, podle nichž měl prvostupňový správní orgán „*svolat státní stavební dozor, k němuž měl přizvat i žalobce*“ či tvrzení ohledně postupu Městského úřadu Žatec ve věci trestního oznámení stěžovatelů. Ani další tvrzení stěžovatelů ohledně průtahů, které uplatnili ve vyjádření ze dne 15. 11. 2023, nelze považovat za námitku ve smyslu § 103 odst. 1 s. ř. s. Stěžovatelé totiž pouze uvedli, že rozhodnutí žalovaného bylo vydáno téměř rok poté, co podali odvolání. Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že se jedná o nepřipustné námítky podle § 104 odst. 4 s. ř. s., a proto se jimi věcně nezabýval.

[29] Nejvyšší správní soud dále posuzoval důvodnost zbývajících částí kasační stížnosti.

[30] V této souvislosti zkoumal především namítanou nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku. Platí totiž, že v případě existence vad stanovených v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. již zpravidla není dán prostor k úvahám o námitkách věcného charakteru a je nezbytné napadený rozsudek bez dalšího zrušit.

[31] Jak vyplývá z konstantní judikatury Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu, má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal soud za prokázaný, jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodných skutečností, proč považuje právní závěry účastníků řízení za nesprávné a z jakých důvodů považuje argumentaci účastníků řízení za nedůvodnou (viz například nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97 a ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004 - 62, a ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 - 75). Meritorní přezkum rozsudku je tak možný pouze za předpokladu, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč soud rozhodl tak, jak je uvedeno v jeho výroku. V této souvislosti je třeba dodat, že povinnost soudu posoudit všechny žalobní námítky neznamená, že byl soud povinen reagovat na každou dílčí argumentaci uplatněnou stěžovatelem a tu obsáhle vyvrátit; jeho úkolem bylo uchopit obsah a smysl žalobní argumentace a vypořádat se s ní (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs70/2008 - 130).

[32] Stěžovatelé namítli, že se krajský soud nezabýval nezákonností postupu správních orgánů v předcházejících řízeních a nevypořádal jejich související námítky. Společným rozhodnutím a žádostí se správní orgány i krajský soud měly zabývat v kontextu rozsudku o zrušení OOP.

[33] Této kasační námitce však nelze přisvědčit. Krajský soud totiž v odstavci 58 napadeného rozsudku mj. konstatoval, že tvrzení stěžovatelů ohledně podání návrhu na zrušení OOP směřovala mimo řízení před krajským soudem a související žalobní argumentaci se proto nezabýval. Pro nadbytečnost neprovedl ani stěžovateli navržené důkazy, které v napadeném rozsudku specifikoval. Jednalo se mj. o veřejnou vyhlášku – stanovení přechodné úpravy provozu ze dne 19. 4. 2021, návrh na vydání OOP nebo rozsudek o zrušení OOP. Námitka tak není důvodná.

[34] Krajský soud se podle stěžovatelů nevěnoval ani otázce nabytí právní moci společného rozhodnutí, ačkoliv se podle nich jednalo o otázku stěžejní.

[35] Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou ani tuto námitku. Krajský soud shrnul v odstavci 51 napadeného rozsudku skutečnosti vyplývající ze správního spisu, přičemž neopomněl uvést, že společné rozhodnutí nabylo dne 12. 8. 2020 právní moci. V dalším textu zdůraznil (odstavec 53 napadeného rozsudku), že *„předmětem správního řízení byla výlučně žádost žalobců o vydání předběžného opatření a nebylo proto možné, aby se správní orgány v rámci tohoto řízení zabývaly souladem stavebního povolení a řízení, kterého jeho vydání předcházelo s právními předpisy“*. Správní orgány se v řízení mohly zabývat toliko otázkou, zda je vedeno *„hlavní řízení“*, v rámci kterého by stěžovatelé o vydání předběžného opatření mohli žádat. Teprve po kladné odpovědi na tuto otázku by se mohly zabývat věcnými důvody pro jeho případné vydání. Ani otázka nabytí právní moci společného rozhodnutí tudíž nezůstala v napadeném rozsudku nezodpovězena.

[36] Dále stěžovatelé namítali, že krajský soud nevypořádal námitky, jež se týkaly společného rozhodnutí. Podle jejich tvrzení se účelově se zaměřil na otázky, jež jsou pro posouzení nezákonnosti vydaných rozhodnutí v kontextu ochrany vlastnického práva irelevantní.

[37] Úvahy ohledně společného rozhodnutí lze nalézt v odstavci 57 napadeného rozsudku. V něm krajský soud připomněl, že předmětem nyní projednávané věci nebylo společné rozhodnutí či řízení, jež předcházelo jeho vydání a taktéž ani posouzení možného vzniku škod v důsledku stavebních prací na obnově H. v Ž. Doplnil, že pokud soud přezkoumává zákonnost výroku rozhodnutí, jímž došlo k zastavení správního řízení z některého z důvodů uvedených v § 66 odst. 1 správního řádu, může se zabývat toliko posouzením otázky, zda zde byl či nebyl důvod pro jeho zastavení. Krajskému soudu nelze vyčítat, že by jakkoliv opomněl související žalobní argumentaci vypořádat; stačilo totiž předestřít úvahu *proč* se touto argumentací nezabýval. Právě takové uvážení krajský soud ve shora odkazovaném odstavci provedl. Ani tato námitka tudíž není podle Nejvyššího správního soudu důvodná.

[38] Pokud jde o námitky věcného charakteru, Nejvyšší správní soud považuje za nezbytné připomenout, že kasační stížnost je opravným prostředkem proti soudnímu rozhodnutí (srov. § 102 větu první s. ř. s.). Kasační námitky proto musí směřovat právě proti rozhodnutí krajského soudu tak, aby z nich bylo zřejmé, které jeho závěry a z jakého důvodu stěžovatelé považují za nesprávné. Řízení před Nejvyšším správním soudem totiž není opakovaným pokusem o posouzení stejné argumentace, o které již uvážil krajský soud. Kvalita a podoba (konkrétnost či obecnost) soudního rozhodnutí je vždy zásadním

pokračování

způsobem předurčena kvalitou a podobou návrhu (zde kasační stížnosti). S výjimkami uvedenými v ustanovení § 109 odst. 4 věty za středníkem s. ř. s., je soud vázán důvody, uvedenými v kasační stížnosti (§ 109 odst. 4 věta před středníkem s. ř. s.), a proto preciznost ve formulaci obsahu stížnostních bodů a jejich odůvodnění v kasační stížnosti do značné míry předurčuje obsah rozhodnutí kasačního soudu (srov. rozsudek ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004 - 54).

[39] Jak již bylo uvedeno výše, stěžovatelé i osoba zúčastněná na řízení učinili v řízení o kasační stížnosti řadu dalších procesních podání a téměř v celém jeho průběhu mezi sebou vedli jakýsi nesouhlasný dialog. Nejvyšší správní soud prozkoumal jednotlivá podání stěžovatelů, přičemž ohledně převážné části v nich obsažených tvrzení učinil závěr o jejich nepřipustnosti. Projednatelnou námitku představuje námitka, podle které žádost stěžovatelů obsahovala i odvolání proti společnému rozhodnutí.

[40] V této souvislosti je nezbytné definovat otázku, která byla v řízení sporná. Krajský soud v napadeném rozsudku správně uvedl, že v nyní projednávané věci to byla otázka vymezení *předmětu* správního řízení. Dospěl k závěru, že jím byla žádost stěžovatelů o vydání předběžného opatření. Právě o této žádosti byl prvostupňový správní orgán povinen rozhodnout a přezkoumat, zda byly splněny podmínky pro jeho vydání či nikoliv. V této souvislosti dospěl krajský soud k závěru, že: „[p]odání ze dne 5. 5. 2021 bylo po formální, ale i obsahové stránce nepochybně návrhem na vydání předběžného opatření a nebyl zde dán žádný důvod pro to, aby bylo vyhodnoceno jako návrh na vydání předběžného opatření a současně jako odvolání proti společnému povolení. Ostatně zrušení společného povolení žalobci v podané žádosti ani nežádali. Z žádosti ze dne 5. 5. 2021 tedy nevyplývá, že by se jednalo o odvolání opomenutých účastníků společného územního a stavebního řízení. Tento význam svému podání začali žalobci výslovně přisuzovat až v podané žalobě“ (podtržení doplněno Nejvyšším správním soudem).

[41] Od obsahu žádosti se následně odvíjelo i správní řízení. Žalovaný v odvolacím řízení zkoumal, zda byly splněny zákonem předvídané podmínky pro zastavení řízení o žádosti stěžovatelů. Jelikož dospěl k závěru, že postup prvostupňového správního orgánu byl souladný se zákonem, nezabýval se dále věcným posouzením, tedy otázkou věcné důvodnosti žádosti.

[42] V rámci posouzení důvodnosti vymezené projednatelné námitky Nejvyšší správní soud ve správním spise ověřil, zda žádost stěžovatelů obsahuje i odvolání proti společnému rozhodnutí. Ve shodě se správními orgány i krajským soudem však dospěl k závěru, že podání stěžovatelů označené jako „*podnět k vydání předběžného opatření*“ ze dne 5. 5. 2021 lze vyložit pouze jako žádost o vydání předběžného opatření. Ačkoliv v ní stěžovatelé vyjádřili nesouhlas s tím, že řízení, jež předcházelo vydání společného rozhodnutí, bylo vedeno jako řízení s velkým počtem účastníků (a taktéž nesouhlas se způsobem vyrozumění o zahájení společného územního a stavebního řízení a doručení společného rozhodnutí), bez dalšího to však neznamená, že žádost obsahuje i odvolání proti společnému rozhodnutí. Jedná se pouze o jakési nesouhlasné úvahy stěžovatelů, které se sice vztahují ke společnému rozhodnutí, avšak již nejsou doplněny odvolacími námitkami. Pouze na základě těchto úvah nelze učinit závěr, že žádost obsahuje i odvolání proti společnému rozhodnutí. Tato námitka tudíž není důvodná.

[43] Nejvyšší správní soud pro úplnost dodává, že v nyní projednávané věci správní orgány i krajský soud jako důvod zastavení správního řízení správně vyhodnotily důvod uvedený v § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu. Správní orgány i krajský soud se totiž při hodnocení věci zabývaly tím, zda prvostupňový správní orgán nevede správní řízení, v rámci kterého by bylo možné aplikovat § 61 odst. 1 správního řádu. V této souvislosti hodnotily, zda žádost stěžovatelů obsahovala i odvolání proti společnému rozhodnutí, neboť tato skutečnost by případně mohla ovlivnit další posouzení věci. Primárně totiž připadalo v úvahu aplikace ustanovení § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu, protože pokud by bylo nesporné, že žádost o vydání předběžného opatření byla podána mimo správní řízení ve věci samé, jednalo by se o žádost zjevně právně nepřipustnou, S ohledem na výše popsanou potřebu zkoumání otázky právní moci rozhodnutí vydaného ve společném řízení však žádost jako zjevně právně nepřipustná vyhodnocena být nemohla. Za této situace (po zjištění, že řízení ve věci samé je skutečně již pravomocně skončeno) připadá v úvahu již pouze aplikace § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu.

IV. Závěr a náklady řízení

[44] Nejvyšší správní soud tak uzavírá, že napadený rozsudek krajského soudu je zákonný, a proto kasační stížnost proti němu podanou podle § 110 odst. 1, *in fine*, s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

[45] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl podle § 60 odst. 1 a 5 s. ř. s. za použití § 120 téhož zákona. Stěžovatelé neměli ve věci úspěch, nemají proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný byl ve věci úspěšný, prokazatelné náklady mu však nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly. Nejvyšší správní soud mu proto náhradu nákladů nepřiznal.

[46] Osoba zúčastněná na řízení má podle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti uložené soudem. Soud jí na návrh může rovněž přiznat náhradu i dalších nákladů řízení, existují-li pro to důvody hodné zvláštního zřetele. V projednávané věci osoba zúčastněná na řízení žádnou soudem uloženou povinnost neplnila. Nejvyšší správní soud zároveň neshledal ani existenci důvodů hodných zvláštního zřetele, které by přiznání náhrady dalších nákladů řízení odůvodňovaly. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 20. března 2025

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu

